

Od autorky New York Times
bestselleru **LIGHTLARK**

NIGHTBANE

ALEX ASTER

MOTYL

NIGHTBANE

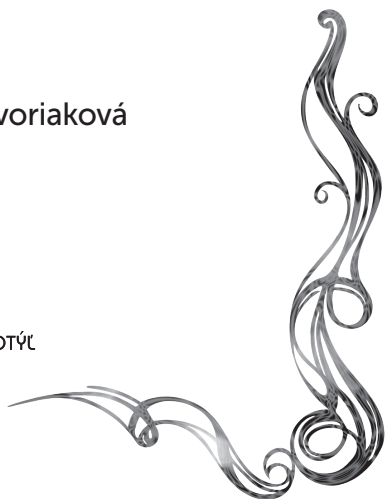
NIGHTBANE

ALEX ASTER

Preklad: Katarína Kvoriaková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Nightbane

Copyright © 2023 by Alex Aster LLC

Cover design © Chelsea Hunter

All rights reserved.

Translation © Katarína Kvoriaková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148961/01

ISBN: 978-80-8164-430-6

*Venujem Svojej Láske – vďaka tebe je
skutočný svet lepší ako ten vymyslený.*

Svoju skazu a svoju spásu mám priamo pred sebou.

J. Addison, Cato: Tragédia, 1713

TREZOR

Isla Crownová cítila na jazyku smrť.

Pred chvíľou odomkla skrytý trezor v Dome zrkadiel. Vířila v ňom moc, šeptala jazykom, ktorému nerozumela, prihovárala sa niečomu v jej vnútri, v jej kostiach. Pripadalo jej to rušivé, neznáme a zároveň očividné, ako odpoveď na dávno zabudnutú otázku.

Zvyšok opusteného paláca sa rozpadával, no tieto dvere zostali aj počas kliatob zatvorené. Jej predkovia vynaložili veľké úsilie, aby toto tajomstvo udržali. Jediný kľúč, ktorý pasoval do jeho zámky, bola jej koruna. A keď Isla potiahla dvere, ktoré sa so škripavým nárekom otvorili, pochopila, že jej predchodcovia museli mať vážny dôvod na to, aby niečo ukryli tak dôsledne.

Keď nazrela dovnútra, srdce jej bilo ako na poplach. Kým sa však stihla dobre rozhliadnuť, pootvorenými dverami vytryskla sila, vrazila jej do hrude a odhodila ju cez celú miestnosť.

Dvere sa zabuchli.

Na okamih nastalo ticho. Ba až pokoj, po ktorom túžila najviac, no patrilo k najväčším vzácnostiam. Pokoj ako úľava od bolesti, ktorá jej stále pulzovala hrudou na mieste, kde do nej vnikol šíp. Pokoj ako stíšenie myšlienok, ktoré jej zožierali myseľ ako hmyz hodujúci na zdochline. V posledných týždňoch veľa stratila, a hoci aj veľa získala, určite sa tým sily nevyrovnali.

Na tú jednu sekundu jej hlava zostala konečne prázdna.

Potom však dopadla na kamennú podlahu a jej pokoj nahradila vízia krviprelievania.

Ohorené telá. Potoky krvi. Nevedela, odkiaľ tí ľudia pochádzali, lebo z nich zostali iba kosti a tiene. Okolo mŕtvol sa rozlievala tma, ako keď niekto prevrhne kalamár s atramentom. Neustávala, nezlievala sa do mlák ani nemizla.

Nie. Táto temnota všetko požierala.

Keď skoncovala s telami, obrátila sa proti nej. Naťahovali sa k nej studené a vlhké chápadlá ako ruky mŕtvych. Kým sa stihla pohnúť, tiene jej rozťahli pery a nahrnuli sa jej do úst. Nasávala ich, lapala po vzduchu, no cítila jedine smrť.

Všetko potemnelo, akoby hviezdy, mesiac a slnko boli len sviečky, ktoré niekto jednu po druhej zhasínal.

Potom tma prehovorila.

„Isla,“ šepkal akýsi hlas. *Grimov* hlas. „Vráť sa ku mne. Vráť sa...”

Žmurkla. Vtom bola naspäť v Dome zrkadiel, od ktorých sa odrážali slnečné lúče. Konáre stromov k nej naťahovali svoje kostnaté ruky a obtierali sa o zvyšky skiel.

Bol tam aj Oro. V zlomku sekundy kľáčal pri nej a držal ju v náručí. Teatrálne prejavy nikdy nepatrili medzi jeho spôsoby, o to viac ju znepokojil jeho zdesený výraz.

Isla sa chytila za tvár a zistila, že jej z nosa, uší, očí a po lícach tečie krv. Pozerala sa na svoje špinavé prsty, no dokázala myslieť iba na to, čo videla.

Čo to bolo? Vízia?

Varovanie, čoho je Grim schopný, ak sa k nemu nevráti?

Odpoveď nepoznala, ale jedno bolo jasné: len čo tie dvere otvorila, niečo ich rázne zabuchlo. V tej miestnosti sa niečo nachádzalo.

A to niečo nechcelo, aby to Isla našla.

PRAVDY A KLAMSTVÁ

„Odmietlo ma to,“ vyhlásila Isla. Nedávalo jej to zmysel. Veď tá moc ju volala, cítila to. Tak prečo jej pred nosom zaplesla dvere trezora?

Kráľ naklonil hlavu so zlatou korunou a obozretne ju sledoval. Ležala v posteli a on stál od nej tak ďaleko, ako mu to miestnosť dovoľila.

Vôbec však na tom nezáležalo, pretože aj napriek tej vzdialenosti cítila ich spojenie. Bolo to niečo ako láska.

Niečo ako moc.

„Nie si ešte pripravená,“ poznamenal napokon. „Podľa mňa tvoja koruna nie je jediným kľúčom. Ak sa tie dvere nemali dať tak ľahko otvoriť, možno sú začarované, aby pustili jedine divodinskú vládkyňu.“

„Veď ja som...“

„Takú, ktorá dokáže ovládať svoju moc,“ dodal rýchlo.

Aha.

Isla sa rozosmiala. Nedokázala sa tomu ubrániť. *Jasné, že ostrov vymyslí ešte množstvo spôsobov, ako jej pripomenúť, že je neschopná.*

„Ak je to pravda, tak asi budú musieť zostať zatvorené,“ odvrkla a pohľad zapichla do steny. Jediné majsterky divodinskej moci, ktoré ešte žili, boli jej poručníčky. Lenže ak sa jej tie dve ešte niekedy ukážu na očiach, zabije ich za vraždu svojich rodičov. A za všetky tie klamstvá, ktorými ju celý život krmili.

Nastalo ticho, ktoré sa medzi nimi akoby vylialo a pevne ich zovrelo. Vo vzduchu bolo priam cítiť Orove obavy, teplo nasiaknuté

starosťami. Odolala nutkaniu zagúľať očami. Po tom všetkom, čím si prešla, sa predsa nebude trápiť nejakými snobskými dverami. Ich odmietnutie ani zďaleka nebolo najhoršou ranou.

Orovo znepokojenie ju rozčuľovalo. A vytáčal ju aj jej vlastný hnev, neoblomný ako čepeľ, ktorá zaútočí aj na niečo také nevinné, ako sú obavy. V poslednom čase však akosi nedokázala potláčať svojej emócie. Niekedy sa zobudila a nemala silu ani vstať z postele. Inokedy tak zúrila, že prešla portálom do Divodiny, len aby mohla niekde vykročiť a vybiť si zlosť.

„Naučím ťa to,“ ponúkol sa.

„Veď nie si divodinský majster.“

„Nie,“ pripustil, „ale ovládam schopnosti štyroch ríš. A tie sa možno líšia, ale narába sa s nimi podobne.“ Rozprával sa s ňou nežným tónom, určite krajšie, ako si zaslúžila. „Preto som dokázal použiť aj *tvoju* moc.“

A tak ju zachránil. Uvarila by sa zaživa v jadre ostrova, keby Oro vtedy v Dome zrkadiel nevyužil puto medzi nimi a neuchopil jej moc. V tom okamihu bolo jasné, čo k nemu cíti. Prístup k jej schopnostiam mohol mať iba jediným spôsobom – milovala ho.

Aj keď ani sama nevedela, čo to znamenalo. Nepoznala lásku.

Lúbila svoje poručníčky.

Lúbila aj Celeste.

A kedysi zrejme lúbila aj *Grima*.

Tá vízia. Smrť, temnota a skaza. Bola to hrozba? Záblesk budúcnosti?

Bremeno na krku ešte viac oťaželo. Počas Storočnice jej Grim daroval náhrdelník, ktorý sa jej ani teraz nepodarilo zložiť. Pravdaže sa o to pokúšala. Ibaže jeho spona sa odmietala rozopnúť. Zdalo sa, že neexistoval spôsob, ako ho strhnúť. Videla ho a cítila ho iba ona. Ani Oro o ňom nevedel.

Isle napadlo, či bol aj Grim ako ten náhrdelník – neoblomný a odmietal sa jej vzdať. Ktovie, či by aj zabíjal, len aby ju získal späť?

„Musím ti niečo povedať,“ začala. Rozmýšľala, že si to nechá pre seba, veď sa to týkalo iba jej. Mohla by. Zlomila kliatby. Zaslúžila si viac času na spamätanie. Jej rany a modriny zo Storočnice už síce zmizli, ale niektoré jazvy boli neviditeľné a vyžadovali si oveľa viac času na zahojenie než doudieraná pokožka a polámané kosti. „V Dome zrkadiel... som mala víziu.“

Zamračil sa. „Čo si videla?“

„Smrť,“ odvetila prosto. „On...“ Uvedomila si, že nie je ochotná vysloviť jeho meno nahlas, akoby ho už len tým dokázala privolať z tieňov. Vdýchnuť mu život a nezostal by už len v jej myšlienkach. „Obklopovala ho temnota. Všade ležali telá a plazili sa ku mne tie- ne,“ zvrátila tvár. „Vyzeralo to ako... vojna.“

Vyzeralo to ako koniec sveta.

Miestnosťou sa prehnala prudká horúčava. Bol to jediný náznak Orovho hnevu, pretože z jeho pokojnej tváre sa nedalo nič vyčítať. „Nezastaví sa, kým ťa nezíska.“

Isla pokrútila hlavou. „Vybrala som si *teba*... Má iba pocit zrady. Možno mu už na mne v skutočnosti ani nezáleží.“ Ora to zjavne nepresvedčilo. Zavrela oči. „A keby aj áno, myslíš, že by bol schopný rozpútať kvôli mne vojnu? A riskovať život celého svojho ľudu?“

„Myslím, že presne to by urobil,“ odvetil Oro a hľadel do diaľky, akoby sa stratil vo vlastných myšlienkach. „Isla, musíš začať tréno- vať. A nielen preto, aby si sa dostala do trezora.“

Tréning. Znelo to ako priveľa námahy pre človeka, ktorý sa musí presvedčať, aby vôbec vytiahol päty z izby. Kedysi takáto nebývala. Tréningom ju šľachtili, ako sa šľachtila ocel meča so vzácnymi dra- hokamami v rukováti. Tvoril jej podstatu.

Teraz však bola príliš vyčerpaná, a to skôr psychicky ako fyzic- ky. Prialo si iba viac času, aby sa mohla dať dokopy. Tak prečo sa už len pri tej myšlienke cítila ako najsebeckejšia osoba na Lightlarku?

Našťastie mala aj inú výhovorku ako len svoju vlastnú neochotu. „Dobre vieš, že nemôžem.“ Oro ako kráľ bol posledným z Pôvod- ných, ktorí dokázali využívať moc ostatných ríš na ostrove – silu

Nebesodiny, Hviezdodiny, Lunodiny a Slnkodiny. Malo byť nemožné, aby niekto ďalší, mimo jeho pokrvnej línie, mal viac ako jednu moc. Podľa Aurory – ktorú kedysi považovala za svoju najlepšiu priateľku Celeste – sa jej divodinský a tieňocký dar preplietli takým spôsobom, že sa vlastne nedali ani použiť, kým ich nejaký Tieňočan neuvolní. „Moje sily...”

„Aj na to som už myslel, mám plán.“

No jasné, čo iné čakala? Podráždene zaťala zuby. „Nemám čas na nejaký tréning. Musím sa vrátiť do Divodiny.“

„Budú ťa potrebovať pri plnej sile.“

Prečo bol taký posadnutý jej tréningom? A prečo ho ona tak rozhodne odmietala? „Je to len rozptýlenie,“ protestovala. „Naučím sa to neskôr. Najprv sa o nich musím postarať. A ešte predtým musím zistiť, či je tieňocká hrozba z mojej vízie vôbec skutočná.“

„Isla, teraz máš moc aj hviezdodinskej panovníčky,“ pripomenul jej Oro jemne.

Keď Isla zabila Auroru, použila starodávnu relikviu putotvor, aby ukradla Hviezdodinke schopnosti. Týmto skutkom naplnila tú časť proroctva, kde jeden z vládcov musel zomrieť, aby sa naplnili kliatby. Moc panovníka však slúžila aj ako životodarná energia pre jeho ľud. Keby Isla neukradla Aurore moc, všetci Hviezdodinci by zahynuli spolu so svojou vládkyňou.

A preto teraz niesla zodpovednosť za dve ríše, hoci nemala kvalifikáciu vládnuť čo i len jednej.

„Tvoje divodinské a tieňocké sily boli možno celý ten čas nečinné,“ pokračoval, „ale táto nezostane. Táto moc je príliš veľká. Ak sa ich všetky nenaučíš ovládať, začnú ony ovládať teba.“

Nezdalo sa jej to pravdepodobné. V posledných niekoľkých dňoch skúšala použiť svoje hviezdodinské schopnosti. Pohnúť perom. Na balkóne vytvoriť ohňostroj energie. Nič. Keby to Hviezdodinci neprežili, začala by pochybovať, že putotvor vôbec fungoval.

„Isla,“ ozval sa Oro a jej meno vyslovil takým nežným tónom, že aspoň mierne otupil jej hnev a bolesť.

„Áno?“

Podišiel k nej o krok, potom spravil ďalší, až sa napokon kúpala v jeho teple, hoci bol stále oveľa ďalej, ako by sa jej páčilo.

Díval sa na ňu od nôh postele. „Prosím, povedz, že budeš so mnou trénovať. A myslí to vážne.“

„Dobre,“ odsekla iba preto, lebo vedela, že to chcel počuť. Momentálne by totiž spravila hocičo, len aby prestala myslieť na Storočnicu a jej udalosti. „Budem s tebou trénovať. A myslím to vážne.“

„Tvoje nadšenie je priam nákazlivé,“ poznamenal vecne.

„Veď som nadšená,“ precedila cez zuby.

Prižmúril na ňu oči. „Uvedomuješ si, že viem, keď klameš, však?“

Samozrejme, že to vedel. Bol to jeho talent, schopnosť navyše, ktorú panovník často zdedil od vzdialených predkov. Osud sa asi musel dobre zabávať na tom, že ich dvoch dal dokopy – klamárka, ktorú miluje niekto, kto dokáže vycítiť klamstvá.

Namiesto toho, aby naňho zagánila, bola rada, že sa pozornosť obrátila späť naňho. Zvedavosť bola najlepšie rozptýlenie. *Netvorili predsa život iba bolestivé okamihy pretkané chvíľkami rozptýlenia?* napadlo jej. „Aký je to pocit?“ spýtala sa a vystrela, ešte vždy uvelebená v posteli.

Tenučký rukáv šiat jej sklízol z pleca a Oro ten pohyb sledoval pohľadom.

„Aký je čo pocit?“ zopakoval, no zrak nespúšťal z jej odhaleného pleca.

V hrudi jej vrelo. Nestávalo sa často, že by prichytila Ora, ako sa na ňu díva. Vlastne až do toho okamihu, keď ju Aurora upozornila na to, že ju kráľ miluje, si Isla myslela, že ju vôbec nemá rád.

Bosé chodidlo spustila z postele, až sa prstami dotkla podlahy. Šaty sa jej vyhrnuli vysoko na stehno. Cítila na sebe pálavu jeho pohľadu. Nasledovala druhá noha, až napokon stála vedľa postele.

Prezeral si ju od hlavy až po päty a odrazu si už na nejaký trezor ani nespomenula. Jej neschopnosť? Zabudnutá. Zrada? Už o nej ani nechýrovala.

Vtedy jej napadlo, či sa na ňu nedíva tak uprene preto, lebo chce mať iba istotu, že je v poriadku. Nie. Bolo oveľa príjemnejšie uveriť, že ju hltal pohľadom z celkom iných dôvodov.

„Keď ti niekto klame, aký je to pocit?“ Podišla k nemu bosá. Z toho drsného prístátia ju stále trochu bolel chrbát. V hlave jej dunelo a množstvo rán sa jej zahojilo iba nedávno, vďaka divodinskému elixíru. Nič z toho si však nevšímala.

Keď zastala pred ním, zmeravel.

„Bolí to?“ Naklonila hlavu. „Môže ti niečo spôsobiť bolesť?“

Zadával sa na ňu a z toho výrazu ihneď pochopila, že na poslednú otázku jej nemieni odpovedať. Preto sa vrátila k prvej. „Bolí to, keď ti niekto klame?“

Oro bol taký vysoký, že musela natiahnuť krk, aby sa mu mohla dívať do očí. Náciahol sa a palcom jej prešiel po okrajoch koruny. „Záleží na tom, kto to robí.“

Do hrude sa jej zahryzol pocit viny. Predstava, že mu jej klamstvá ublížili, ju tiež nevysvetliteľne zraňovala.

Žeby toto bola láska?

Počas Storočnice mu musela klamať, ale on jej vždy hovoril iba pravdu. Teraz si tým už bola istá. Nikomu inému na svete nedôverovala, iba jemu. Aj keď si dobre uvedomovala, že uveriť niekomu po tom, čo sa jej prihodilo, bolo kolosálne bláznovstvo.

Bola toto láska?

Isla mu položila ruku na hrud' a on stuhol. Jeho teplo ju upokojovalo, túžila však pod dľaňou cítiť jeho nahú pokožku. Priblížila sa ešte viac, ale Oro sa ani nepohol.

Takmer sa nerozprávali o tom, čo bolo medzi nimi, o tom nepopierateľnom pute. On na ňu nechcel tlačiť. A ona na to chcela ísť pomaly. Netúžila sa do toho vrhnúť po hlave ako s Grimom.

No v tejto chvíli by dala čokoľvek, aby ich nedelil ani centimeter.

Postavila sa na špičky. Prahla po tom, aby *konečne* prekonali tú vzdialenosť medzi svojimi perami. Nech naťahovala krk, koľko chcela, nedosiahla naňho.

Oro sa na ňu zadíval a zamračil sa. „Takto sa snažíš odpútať moju pozornosť?“

Jednoznačne. Nemala chuť sa učiť ovládať svoje nové sily. Nemala záujem rozmýšľať o všetkých tých novoobjavených schopnostiach. Keď raz začne, bude musieť myslieť iba na udalosti – a ľudí –, ktoré na nej zanechali hlboké rany. A tie sa možno ani nedali zaceliť. „Áno. Dovoľíš mi to?“

Sklonil hlavu a vo svetle zažmurkla zlatá koruna.

Zrazu mala jeho ruky na páse. Roztiahol prsty na jej chrbte. Isla sa pri jeho dotyku prehla. Pevne ju zovrel, až zalapala po dychu...

No kým mu stačila omotať nohy okolo drieku, odniesol ju k posteli...

... a zhodil na prikrývky.

Ešte sa z nej vydrali chabé protesty, no on už bol pri dverách. „Odpočíň si, Isla,“ nariadil jej. „Večera bude o niekoľko hodín.“ Zastonala. Dnes večer sa mali prvýkrát stretnúť predstavitelia všetkých ríš a predebatovať situáciu po kliatbach. „A potom začneme trénovať.“